

cronica spectacolului studentesc

ORIENTARE PRECISĂ ÎN TEXT

Cortina coboară lent peste o imagine memorabilă: cei trei protagoniști urcând treptele propriei lor condiții, nu doar de creatori ai actului teatral, ci și de oameni angajați pe drumul cunoașterii de sine; cu fața luminată de curajul lucidității, care, singur, poate să le asigure (supra)viețuirea. O excelentă metaforă vizuală a esenței, a perenității nobilului histrionism, cit și a naturii umane, care, prin asumarea fiecărui gest, a fiecărui gând, își (re)ciștigă dreptul de a dialoga de pe poziții egale cu propriul arhetip generic. O imagine teatrală de mare frumusețe, plină de sens, emblematică pentru debutul regizoral, la Studioul I.A.T.C., al Cameliei Robe (clasa prof. univ. Ion Cojar, cadru didactic asociat Dragoș Galgoșiu). Regizoarea se orientează cu precizie prin labirintul luxuriant al pieței Dalbul pribeag, construită ca de obicei de către Dumitru Radu Popescu ca o lume bizară, contradictorie, pulsând de o pasionalitate (auto)devoratoare, intransigentă față de minciună și compromis. Adjuvantele montării funcționează corect: ambianța sonoră — de la sunetul dezarticulat, neliniștitor al pendulei „atemporale”, până la ritmurile cînd eterice, cînd baladice (muzica), Gabriel Bassarabescu — scenografia (Adriana Hasnaș și Ileana Vasilescu) — indicînd cu discreție în laterală stînga locurile de acces în perimetrul unic, încăperea de han, și posibilele spații de eschivă, în profunzimea decorului, ușile batante amintind de intrarea într-un oarecare saloon, dar și de conturul unui posibil sanctuar. Tinăra regizoare a sesizat și a speculat tocmai zona de originalitate creată la întretăierea manierelor de edificare și manipulare a procedurii teatru în teatru, contribuind, după puterile sale, la cristalizarea elementelor de artă poetică.

Un merit esențial al acestui spectacol studentesc este surprinzătoarea evoluție a tinerilor interpreți (clasa prof. univ. Dem. Rădulescu). Confrunțați fiecare la

Actorii — lor înșile oglindă

alt voltaj cu eterogenia partiturilor plătute înșolit din trivialitate și poezie, constrinși, în parametrii paradoxului imprevizibil, la parodie și gravitate deopotrivă, obligați ca „bufoni ai propriei lor condiții” la contorsțiuni grotești de mentalitate, de comportament, ei îmbracă simbolic veșminte proteiforme, luptîndu-se cu tranziții maniere de joc. Așa cum regizoarea a încercat să-i fie fidelă autorului, și ei, actorii, au trebuit nu doar să reflecte intențiile amindurora, ci să-și fie lor înșile oglindă. Topind una în alta o pluralitate de identități, Gabriela Butuc-Păunescu (Aretia), în tricotul carmin de suplă, senzuală „gimnastă” a spiritului, dă la iveală intui vulgare insistență provocatoare a recepționerei, disimulîndu-și apoi insinuantă agresivitate sub halatul alb de medicinistă, ca dintr-o dată să devină impresionant de maiestuoasă, drapată în pelerina verde de regină, de actriță. Purtînd (chiar la propriu, căci joacă grimat gros) masca unei onorabilități de suprafață, vetuste, Viorel Păunescu (Lucică) practică, în întemeiat limbaj compozițional, o retorică încărcată de desuetudine, sarcasmul fiindu-i oboșit, iar meschinăria închistată în conformism; demascată ca ins defetist, ca „circular” oportunist, va uita de dimensiunea orgoliului luciferic al autorului etern nemulțumit care-și (re)neagă creația și se va autocondamna pentru nimicnicie sufletească. La celălalt pol, figurînd temeritatea prometeică a revoltatului ce-și înfruntă creatorul, Florin Busuioc (Dobromir) se impune ca inofensiv „pictor” abstract al realității: exuberant, persiflant, exaltat, amestecînd clowneria și tragismul, îndulcindu-și cinismul cu superioritatea celui ce a ispășit pedeapsa cuvenită altuia, are o singură cădere, cînd plînge adrobit de ciudă, de milă, dar se redresează constatînd că tentativa de revelare a culpei eterne nu a fost zadarnică, gestul sinuciderii „inculpatului” confirmînd speranțe într-un viitor moment de conștiință al umanității.

Irina COROIU